

บทที่ 3

การแสดงความรู้สึกของตัวละครสุนัขเลี้ยง ในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมุกุ ฮะโตะจูกุ

ในบทที่ 3 บทที่ 4 และบทที่ 5 จะเป็นการวิเคราะห์ตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมทั้ง 6 เรื่องของมุกุ ฮะโตะจูกุ ได้แก่ เรื่องสั้น "สุนัขคุมะโนะ" นวนิยายขนาดกลางเรื่อง *ทะเลกับคุโร* เรื่องสั้น "สุนัขอ่อนแอ" เรื่องสั้น "คะยะสุนัขแสนรัก" นวนิยายขนาดกลางเรื่อง *ชีวิตของมะยะ* และเรื่องสั้น "ความลับของคุโร" ตามลำดับ ซึ่งผู้วิจัยจะหยิบยกจากต่าง ๆ ในวรรณกรรมเรื่องดังกล่าวขึ้นมาวิเคราะห์ตามประเด็นหลักของแต่ละบท อันส่งผลให้ไม่ครอบคลุมเนื้อหาโดยรวมของเรื่อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเรื่องย่อของวรรณกรรมสำหรับเด็กของมุกุ ฮะโตะจูกุ ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มาใส่ไว้ในบทที่ 3 เพื่อให้ผู้ศึกษาสามารถทำความเข้าใจเรื่องราวโดยรวมของวรรณกรรมทั้ง 6 เรื่องนี้ รวมถึงบทวิเคราะห์เกี่ยวกับตัวละครสุนัขเลี้ยงได้อย่างดียิ่งขึ้น

ในบทนี้จะเป็นการวิเคราะห์การแสดงความรู้สึกของตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมุกุ ฮะโตะจูกุ โดยจะเริ่มจากการใช้ภาพพจน์กับตัวละครสุนัขเลี้ยงในการทำให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงสามารถแสดงความรู้สึกได้ละเอียดอ่อนเหมือนมนุษย์และการถ่ายทอดคุณธรรม การเปรียบเทียบตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมุกุ ฮะโตะจูกุ กับตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมสำหรับเด็กของนักเขียนชาวญี่ปุ่นคนอื่น ๆ รวมถึงการใช้ภาพพจน์กับกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งจะทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจถึงลักษณะพิเศษของตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมุกุ ฮะโตะจูกุ และวัตถุประสงค์ในการใช้ภาพพจน์กับตัวละครสุนัขเลี้ยงของมุกุ ฮะโตะจูกุ

3.1 เรื่องย่อ

3.1.1. เรื่องย่อเรื่องสั้น "สุนัขคุมะโนะ"

ผู้เล่าเรื่องได้รับลูกสุนัขเพศเมียพันธุ์คุมะโนะจากน้องชายซึ่งส่งมาทางไปรษณีย์ ช่วงที่ลูกสุนัขถูกส่งมาถึง ภรรยาและลูกชายสองคนของผู้เล่าเรื่องเดินทางไปเยี่ยมบ้านเกิด ผู้เล่าเรื่องจึงเลี้ยงดูลูกสุนัขตามลำพัง ทำให้เขาเกิดความรู้สึกรักและผูกพันกับลูกสุนัขมากเป็นพิเศษ ผู้เล่าเรื่องตั้งชื่อให้ลูกสุนัขตัวนี้ว่า "มะยะ"

นอกจากมะยะแล้วผู้เล่าเรื่องยังเลี้ยงสัตว์ชนิดอื่นเอาไว้ด้วย ได้แก่ แมว ไก่ กระจ่างและแพะ แต่ว่ามะยะก็สามารถอยู่ร่วมกับสัตว์เหล่านั้นได้โดยไม่มีปัญหา

เมื่อเข้าสู่ปีไฉวะที่ 18 (ค.ศ. 1943) สงครามมหาเอเชียบูรพาทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ทำให้เกิดภาวะอาหารขาดแคลน ในช่วงนั้นมีประกาศออกมาให้ล่าสุนัขทั้งหมดยกเว้นสุนัขทหาร เนื่องจากการเลี้ยงสุนัขเป็นสิ่งที่ฟุ่มเฟือย ตำรวจได้มาบอกให้ผู้เล่าเรื่องส่งมอบมะยะให้หลายครั้ง แต่ผู้เล่าเรื่องก็ปฏิเสธไปทุกครั้ง จนมะยะกลายเป็นสุนัขเลี้ยงตัวสุดท้ายในละแวกบ้าน นอกจากนี้ลูกชายทั้งสองของผู้เล่าเรื่องถูกเพื่อนบ้านกล่าวหาว่าเป็นคนทรยศต่อประเทศชาติเนื่องจากไม่ยอมส่งมอบสุนัขให้ทางการ ผู้เล่าเรื่องจึงตัดสินใจส่งมอบมะยะให้ทางการ มะยะถูกตำรวจใช้ไม้ตีเข้าที่ศีรษะอย่างแรงแต่มันก็ออกแรงเหวี่ยงสุดท้ายหลบหนีกลับมาที่บ้านและไปสิ้นใจตายต่อหน้าผู้เล่าเรื่อง

3.1.2. เรื่องย่อนวนิยายขนาดกลางเรื่องทะเลโรกับคุโระ

พ่อของทะเลโรนำลูกสุนัขเพศผู้พันธุ์นิวฟาวนด์แลนด์ (New foundland) มามอบให้ทะเลโรตามที่เคยให้สัญญาไว้ ทะโรตั้งชื่อลูกสุนัขตัวนี้ว่า 'คุโระ'¹ ตามสีขนของมันซึ่งเป็นสีดำ คุโระเติบโตขึ้นมาเป็นสุนัขที่มีความเฉลียวฉลาด แข็งแรงและเป็นมิตรกับคนทั่วไป มันจึงเป็นที่รักของคนในหมู่บ้าน

หัวหน้าคนงานร้านขายข้าวสารเลี้ยงสุนัขพันธุ์อะกิตะเอาไว้ตัวหนึ่ง เขาเชื่อมั่นว่าสุนัขตัวนี้แข็งแรงที่สุดในหมู่บ้าน จึงขอยืมมันไปกัดกับสุนัขตัวอื่น ทำให้สุนัขตัวนี้รักการต่อสู้ อยู่มาวันหนึ่ง หัวหน้าคนงานคนนี้ได้นำสุนัขของตัวเองมากัดกับคุโระ แต่ว่าคุโระสามารถเอาชนะได้ หัวหน้าคนงานรู้สึกอับอายเป็นอย่างมาก จึงแค้นคุโระด้วยการนำสุนัขของตัวเองมากัดกับคุโระอีกครั้ง และในระหว่างที่สุนัขสองตัวนี้กำลังต่อสู้กัน เขาก็ใช้ไม้ทุบตีคุโระจนกระดูกหลังร้าว ต้องพักรักษาตัวอยู่หลายสัปดาห์กว่าจะหายดี เหตุการณ์ครั้งนี้ได้ทำให้คุโระไม่ได้รับความนิยมนจากเด็ก ๆ ในหมู่บ้านเหมือนเคย

หลังจากนั้นคุโระได้เจอกับหัวหน้าคนงานร้านขายข้าวสารโดยบังเอิญ มันจดจำเหตุการณ์ที่ถูกทำร้ายได้จึงวิ่งไล่กัดหัวหน้าคนงานคนนี้ เขาพยายามวิ่งหนีไปยังที่ต่าง ๆ แต่คุโระก็ตามไปไม่ยอมลดละ จนคนในหมู่บ้านต้องไปตามทะเลโรมาพาคุโระกลับบ้าน

¹ คุโระ (クロ) ในภาษาญี่ปุ่นแปลว่าสีดำ

หัวหน้าคนงานรู้สึกแค้นมาก จึงกลับมาแก้แค้นคุโระอีกครั้งโดยใช้วิธีเดิม แต่ว่าคราวนี้เขาทำไม่สำเร็จ และถูกคุโระวิ่งไล่กัดอีก คนในหมู่บ้านเลยต้องไปตามทะเลาะพาคูโระกลับบ้านอีกครั้ง เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้คุโระกลับมาได้รับความนิยมนอกจากคนในหมู่บ้านอีกครั้ง ทุกครั้งที่คุโระเจอหัวหน้าคนงาน มันจะขั่นขั่นที่คอและส่งเสียงขู้อย่างไม่พอใจ ทะโระจึงให้คุโระกินขนมปังกรอบเพื่อน้ำลายของหัวหน้าคนงานคนนี้เพื่อให้คุโระยอมคืนดีกับหัวหน้าคนงาน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาคุโระก็ไม่เคยเห่าและไล่กัดหัวหน้าคนงานอีก และหัวหน้าคนงานก็รู้สึกเอ็นดูคุโระ

ต่อมาคุโระได้มีโอกาสช่วยชีวิตเด็ก ๆ จากการถูกวัวบ้าคลั่งวิ่งไล่ขวิด และได้ช่วยชีวิตเด็กหนุ่มที่กำลังจะจมน้ำ คนในหมู่บ้านเลยจัดพิธีมอบเหรียญประกาศเกียรติคุณให้คุโระโดยผูกไว้ที่คอของมัน ต่อมาคุโระทำเหรียญตรานั้นหายไปภายหลัง เด็ก ๆ ในหมู่บ้านรู้สึกเสียตาย แต่ก็ยังให้ความรักกับคุโระเหมือนเดิม ส่วนคุโระดูเหมือนว่าไม่ได้รู้สึกอะไรกับเหรียญตรานั้น เพราะว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับมัน คือการได้รับความรักจากทะเลโระและทุกคนในหมู่บ้าน

3.1.3. เรื่องย่อเรื่องสั้น "สุนัขอ่อนแอ"

สุนัขจรจัดชื่อเรื่อนตัวหนึ่งได้เดินตามสะพานโทะมาถึงบ้าน ในระหว่างทางมันเกือบจะถูกเด็กเกเรทำร้าย สะนะโทะรู้สึกสงสารจึงขออนุญาตแม่เลี้ยงมันเอาไว้ โดยให้สัญญาว่าจะดูแลมันด้วยตนเอง แม่ของเธอจึงอนุญาต สะนะโทะหมั่นอาบน้ำและทายาให้สุนัขตัวนี้จนมันหายดี สะนะโทะตั้งชื่อให้มันว่า "มะยะ" มะยะเป็นสุนัขที่เฉลียวฉลาดแต่กลับขี้ฉลาด เนื่องจากมันเคยถูกคนทำร้ายมานับครั้งไม่ถ้วนสมัยที่เป็นสุนัขจรจัด

อยู่มาวันหนึ่งแม่ใช้ให้สะนะโทะนำปลาไปให้คุณอาเพื่อแสดงความยินดีที่ได้ลูกคนใหม่ สะนะโทะเดินทางไปกับมะยะ ในระหว่างทางมีวัวบ้าคลั่งจะเข้ามาขวิดสะนะโทะแต่ว่ามะยะได้ดึงความสนใจของวัวบ้าคลั่งไปจากสะนะโทะ ทำให้คนเลี้ยงวัวเข้ามาควบคุมวัวได้ทัน และสะนะโทะรอดชีวิตมาได้

3.1.4. เรื่องย่อเรื่องสั้น "คะยะสุนัขแสนรัก"

อะกิโยะฉิลูกชายของคุณมะอะสะระไม่ชอบคะยะสุนัขพันธุ์มิบะที่ครอบครัวเลี้ยงไว้ เนื่องจากคะยะกลัวเสียงดัง ขี้ฉลาด และชอบนำเกี้ยวและรองเท้าของเขากับน้องสาวไปซ่อน จึงอยากจะเลี้ยงสุนัขพันธุ์อะกิตะแทน แต่ว่าคุณมะอะสะระผู้เป็นพ่อไม่เห็นด้วย

ต่อมาอะกิโยะมิได้อ้อนคุณมะเอะสะระขอเลี้ยงลูกสุนัขพันธุ์อะกิตะอีกครั้ง และได้รับอนุญาต แต่เมื่ออะกิโยะมินำลูกสุนัขพันธุ์อะกิตะมาเลี้ยง คะยะกลับมีอาการเซื่องซึม ไม่เล่นไม่กินอาหารเหมือนเคย คุณมะเอะสะระจึงส่งอะกิโยะมิให้นำลูกสุนัขพันธุ์อะกิตะไปคืนเพื่อน

อยู่มาวันหนึ่งคุณมะเอะสะระไปคุยกับคุณจินตะเจ้าของโรงสี โดยมีคะยะตามมาด้วย คุณมะเอะสะระกลัวว่าคะยะจะเดินพ่นพ้าน จึงสั่งให้มันนั่งเฝ้าหมวกอยู่บนกระสอบ เมื่อคุยธุระเสร็จ คุณมะเอะสะระก็กลับบ้านไปโดยไม่ได้เรียกคะยะกลับไปด้วย จนรุ่งเช้าถึงได้รู้ว่าไม่ได้เรียกคะยะกลับมาด้วย เพราะไม่เห็นมันอยู่ที่บ้าน คุณมะเอะสะระจึงไปที่โรงสีเพื่อรับตัวคะยะกลับ เขาได้พบกับคุณจินตะที่นั่น คุณจินตะได้เล่าให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังว่าคะยะเป็นสุนัขที่มีความกล้าหาญมาก ถึงแม้ว่าจะถูกมะริสุนัขของคุณจินตะกัดหลังจนเป็นแผลใหญ่ แต่มันก็ไม่วิ่งหนี แกมยังตะกายขึ้นไปบนกระสอบเพื่อเฝ้าหมวกต่อ ทั้ง ๆ ที่ในโรงสีมีเสียงดังอีกทีก็ เหตุการณ์นี้ทำให้อะกิโยะมิ เกิดความประทับใจในตัวคะยะ

3.1.5. เรื่องย่อนวนิยายขนาดกลางเรื่องชีวิตของมะยะ²

ผู้เล่าเรื่องได้รับลูกสุนัขเพศเมียพันธุ์คุมะโนะซึ่งถูกส่งมาทางไปรษณีย์จากนายพราน ผู้เล่าเรื่องตั้งชื่อให้ลูกสุนัขตัวนี้ว่า "มะยะ" ช่วงที่ลูกสุนัขถูกส่งมาถึง ลูกชายทั้งสามคนของผู้เล่าเรื่องอยู่กับพร้อมหน้า พวกเขาต้องการที่จะเป็นเจ้าของมะยะแต่คนที่มะยะมอบความรักให้เป็นพิเศษ คือ ลูกชายคนรอง

นอกจากมะยะแล้วผู้เล่าเรื่องยังเลี้ยงสัตว์ชนิดอื่นเอาไว้ด้วย ได้แก่ แมวชื่อ "เปะรุ" และ ไก่ชื่อ "ปิปิ" แต่ว่ามะยะก็สามารถอยู่ร่วมกับสัตว์เหล่านั้นได้โดยไม่มีปัญหา และรักใคร่ช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี

เมื่อเข้าสู่ปีโฆษณาที่ 18 (ค.ศ. 1943) สงครามมหาเอเชียบูรพาทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ทำให้เกิดภาวะอาหารขาดแคลน ในช่วงนั้นมีประกาศสั่งให้ฆ่าสุนัขทั้งหมดยกเว้นสุนัขทหาร เนื่องจาก การเลี้ยงสุนัขเป็นสิ่งที่ฟุ่มเฟือย ตำรวจได้มาบอกให้ผู้เล่าเรื่องส่งมอบมะยะให้หลายครั้ง แต่ผู้เล่าเรื่องก็ปฏิเสธไปทุกครั้ง จนมะยะกลายเป็นสุนัขเลี้ยงตัวสุดท้ายในละแวกบ้าน นอกจากนี้ลูกชายทั้งสามของผู้เล่าเรื่องถูกเพื่อนที่โรงเรียนกล่าวหาว่าเป็นลูกของคนทรยศต่อประเทศชาติเนื่องจากผู้เล่าเรื่องไม่ยอมส่งมอบสุนัขให้ทางการ แต่ว่าพวกเขาก็ยังยืนยันที่จะเลี้ยงมะยะต่อไป

² นวนิยายขนาดกลางเรื่องชีวิตของมะยะมีโครงเรื่องส่วนใหญ่เหมือนเรื่องสั้น "สุนัขคุมะโนะ"

จนในที่สุดตำรวจได้มาบีบบังคับให้ส่งมอบมะยะในช่วงที่ผู้เล่าเรื่องไม่อยู่บ้าน ทำให้ภรรยาของผู้เล่าเรื่องจำต้องส่งมอบมะยะให้ตำรวจไป มะยะถูกตำรวจใช้ไม้ตีเข้าที่ศีรษะอย่างแรงแต่มันก็ออกแรงเฮือกสุดท้ายหลบหนีกลับมาที่บ้านและไปสิ้นใจตายอยู่ใกล้ ๆ เกียะของลูกชายคนรอง

3.1.6. เรื่องย่อเรื่องสั้น “ความลับของคุโระ”

คุโระเป็นสุนัขเลี้ยงของเด็กผู้ชายชื่อทะเล มั่นรักและมีความผูกพันกับทะเลเป็นอย่างมาก เนื่องจากทะเลเป็นคนให้อาหารและพามันไปเดินเล่นเป็นประจำ แต่แล้วทะเลก็มาตายจากไปโดยที่คุโระไม่รู้

หลังจากนั้นพ่อแม่และน้องสาวของทะเลต้องย้ายบ้านไปอยู่ที่โตเกียวและตั้งใจจะพาคุโระไปด้วย แต่ว่าคุโระคิดถึงทะเลมากจึงกระโดดลงมาจากรถแล้วกลับไปที่บ้านเก่า มันพบร่องเท้าผ้าใบข้างหนึ่งของทะเลซึ่งมีกลิ่นของเขาติดอยู่ มันจึงฝังร่องเท้าข้างนั้นเอาไว้ใต้ถนนและใช้ชีวิตอยู่ในนั้น สามวันถัดมา มีครอบครัวใหม่ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน ซึ่งครอบครัวนี้เลี้ยงสุนัขตัวเล็ก ๆ เอาไว้ตัวหนึ่ง สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวนี้กล่าวว่าคุโระจะมาแย่งอาหารสุนัขของเขา จึงได้ไล่ตะเพิดมันไป คุโระจำต้องหนีออกมาจากบ้านโดยที่ไม่ลืมคาบร่องเท้าของทะเลมาด้วย ต่อมามันได้ไปอาศัยอยู่ในโรงเรียนที่ทะเลเคยพามาเดินเล่น มันฝังร่องเท้าของทะเลเอาไว้ใต้รากของต้นซากุระ แล้ววนนอนหมอบอยู่ตรงนั้น

และแล้วพวกเด็ก ๆ ในโรงเรียนก็เห็นว่าคุโระใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียน เลยพาคุโระมาร่วมเดินพาเหรดแฟนซีในงานโรงเรียน ความเฉลียวฉลาดของคุโระทำให้มันเป็นที่ยอมรับของทุกคนในโรงเรียน ผู้อำนวยการจึงตัดสินใจเลี้ยงคุโระเอาไว้ในฐานะสุนัขของโรงเรียน ถึงแม้คุโระจะได้รับความรักจากคนในโรงเรียนมากแค่ไหน แต่มันก็ไม่เคยลืมทะเลทุกเย็นมันจะไปหมอบตัวอยู่แถว ๆ รากต้นซากุระจนพระอาทิตย์ตกดิน ทำให้คนในโรงเรียนสงสัย เลยพากันไปขุดแถว ๆ รากต้นซากุระดู และพบร่องเท้าผ้าใบเก่า ๆ ข้างหนึ่ง แต่พวกเขาไม่รู้ความหมายของมัน จึงฝังร่องเท้ากลับไปเหมือนเดิม แต่สำหรับคุโระแล้ว ร่องเท้าผ้าใบข้างนั้นคือสายสัมพันธ์ระหว่างมันกับทะเลผู้เป็นเจ้าของ

3.2 ลักษณะตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมูกุ ฮะโตะจูกุ

ตัวละครสัตว์ที่ปรากฏในวรรณกรรมสำหรับเด็กมีมากมายหลายประเภท ได้แก่ สัตว์ป่า สัตว์เลี้ยงและสัตว์ในจินตนาการ ซึ่ง เมย์ ฮิล อาร์บัทนอท (May Hill Arbuthnot) นักเขียน

วรรณกรรมสำหรับเด็กชาวอเมริกัน (ค.ศ. 1884 – 1969) ได้จำแนกตัวละครสัตว์ที่ปรากฏในวรรณกรรมสำหรับเด็กออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

1. ตัวละครสัตว์ที่สื่อสารด้วยภาษามนุษย์ได้
2. ตัวละครสัตว์ที่สื่อสารด้วยภาษามนุษย์ได้แต่ยังมีคุณสมบัติของสัตว์อยู่
3. ตัวละครสัตว์มีลักษณะดั้งเดิมตามธรรมชาติ³

จากการแบ่งประเภทดังกล่าวจะเห็นได้ว่าปัจจัยที่ใช้ในการจำแนกตัวละครสัตว์คือความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษามนุษย์และลักษณะตามธรรมชาติของสัตว์ ซึ่งปัจจัยทั้งสองนี้ส่งผลต่อการแสดงบทบาทของตัวละครสัตว์ในเรื่อง

แต่การจำแนกตัวละครสัตว์ของอาร์บัทน็อทนั้นไม่ครอบคลุมถึงตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมูกุ ฮะโตะจู เนื่องจากเมื่อพิจารณาตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมของมูกุ ฮะโตะจู ด้วยการจำแนกของอาร์บัทน็อทแล้ว เข้าข่ายประเภทที่ 3 กล่าวคือตัวละครสุนัขเลี้ยงมีลักษณะดั้งเดิมตามธรรมชาติ และไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษามนุษย์ แต่อย่างไรก็ดี ตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมของมูกุ ฮะโตะจู สามารถสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ได้โดยผ่านการแสดงความรู้สึกได้อย่างละเอียดอ่อนเหมือนมนุษย์ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงของมูกุ ฮะโตะจู สามารถสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ในลักษณะดังกล่าว คือการใช้ภาพพจน์บรรยายการแสดงความรู้สึกของตัวละครสุนัขเลี้ยง

3.3 การใช้ภาพพจน์ในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมูกุ ฮะโตะจู

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมทั้ง 6 เรื่องของมูกุ ฮะโตะจู ในแง่ของการแสดงความรู้สึกของสุนัขเลี้ยง ผู้วิจัยพบว่ามูกุ ฮะโตะจู สร้างให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงแสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนได้เหมือนมนุษย์โดยการใช้ภาพพจน์ (Figure of Speech) ซึ่งหมายถึง คำหรือกลุ่มคำที่เกิดจากกลวิธีการใช้คำ เพื่อให้เกิดภาพที่แจ่มชัด และลึกซึ้งขึ้นในใจของผู้อ่านผู้ฟัง⁴

ภาพพจน์ที่มูกุ ฮะโตะจูเลือกใช้มีดังต่อไปนี้

³ 三宅興子 島式子 島山兆子、『新版 児童文学はじめの一步』、世界思想社、1992年、p. 81

⁴ กาญจนานาคสกุล และคณะ. การใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2524.

3.3.1 บุคลาธิษฐาน

3.3.2 อุปมา

3.3. 1 บุคลาธิษฐาน (Personification) คือ การเปรียบเทียบโดยนำสิ่งที่ไม่มีชีวิต หรือมีชีวิตแต่ไม่ใช่คนมากล่าวถึงราวกับเป็นคน⁵ เนื่องจากมุกุ สะโตะจู เปรียบเทียบตัวละครสุนัขเลี้ยงให้สามารถแสดงความรู้สึกได้ราวกับเป็นมนุษย์ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. 鼻をはじかれるたびに、目をとじて、クーン、クーンという子犬を見ているうちに、おやじに頭をなぐられて、いちずになさしくて、なみだをぼろぼろ流す子犬のものすがたが頭にうかんで、わたしは子犬の鼻をはじいたことがはずかしくなった。
「うん、うん、おれのほうがむりだったな」
こんなことをいいながら、わたしは、子犬をうでの中にだいてやった。子犬は、鼻をはじかれたことを、けろりとわすれて、わたしのうでを、そつとなめて、あまえつくのである。
ほんとかわいらしいやつである。
子犬は、ついた日から、こんなぐあいに、わたしの心をとらえたのである。

(เรื่องสั้น "สุนัขคุมะโนะ" หน้า 75-76)

ในขณะที่ผมเห็นลูกสุนัขหลับตาร้องหงิงหงิงทุกครั้งทีโดนตีตจมูก ภาพของลูก ๆ ที่เสียใจร้องไห้น้ำตาร่วงเผลาะเผลาะเพราะว่าโดนพ่อตบหัวได้ผุดขึ้นมา ทำให้ผมละอายใจที่จะตีตจมูกลูกสุนัข "อ้อ อ้อ ฉันผิดเอง" ผมพุดพลาถกอดลูกสุนัขเอาไว้ในอ้อมแขน ลูกสุนัขลืมเรื่องทีมันโดนตีตจมูกไปสนิท มันอ่อนผมด้วยการเลียแขนผมเบา ๆ
มันช่างน่าสงสารเสียจริง
ลูกอ่อนแบบนี้ทำให้ลูกสุนัขได้ใจผมไปตั้งแต่วันที่มันมาถึง

⁵ เรื่องเดียวกัน

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าตัวละครสุนัขเลี้ยงหลับตาส่งเสียงร้องและเลียแขนผู้เป็นเจ้าของเบา ๆ นั้นเหมือนกับว่าตัวละครสุนัขเลี้ยงแสดงอาการอ่อนผู้เป็นเจ้าของ

2. 花子は、外に出てみました。

となり村に住んでいる、おじさんが立っていました。
おじさんは、何か月ぶりかで、ひさしぶりにたずねてきたのです。

マヤにほえつかれて、こまっているのです。

「マヤ、だめ！」

花子は、大きな声で、マヤをしかりました。

声をかけられると、マヤは、鳴きやみました。そして、はずかしそうに尾をたれて、花子のほうによってくると、花子にからだをこすりつけるのです。

このことがあってからは、マヤは、知らない人がたずねてくると、はげしく鳴きたてるようになりました。

(เรื่องสั้น “สุนัขอ่อนแอ” หน้า 19 -20)

ชนะโกะออกมาดู

เห็นคุณอาซึ่งอยู่หมู่บ้านข้าง ๆ ยืนอยู่

คุณอามาเยี่ยมหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมาหลายเดือน

ขณะนี้คุณอาอื่นทำอะไรไม่ถูก เพราะว่าโดนมะยะเห่าได้

“มะยะ หยุตนะ”

ชนะโกะดูมะยะเสียงดัง

พอโดนเรียกชื่อ มะยะก็หยุดเห่า แล้วปล่อยหางตกแบบอาย ๆ

จากนั้นเดินเข้ามาหาชนะโกะแล้วเอาตัวเข้าดู

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เวลาที่คนแปลกหน้ามาที่บ้าน มะยะจะเห่า

กระโชก

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามะยะหยุดเห่าหลังจากที่ถูกชนะโกะเรียกชื่อ จากนั้นปล่อยหางตกแล้วเดินเข้ามาเอาตัวดูชนะโกะนั้นเหมือนกับว่ามะยะแสดงอาการเขินอายที่ไปเห่าใส่คุณอาของชนะโกะ

3. 花子の持っているもので、どこに行くかということ
をさっして、先に、とことこ走っていくのでした。
けれど、よその犬を見かけると、あと足の間に尾を
まきこんで、花子のところまでにげ帰るのです。
そして、花子にぴったりからだをよせて、こわごわ
と歩くのです。
また、マヤは、子どもたちをこわがりました。
子どものすがたを見ても、やっぱり、同じようなこ
とをするのでした。
マヤが病気ののら犬であったころ、ほかののら犬や
子どもたちに、いつもひどいめにあわされたことを、
わすれずにおぼえているからかもしれません。

(เรื่องสั้น "สุนัขอ่อนแอ" หน้า 22-23)

มันเดาว่าสุนัขจะไปที่ไหนจากสิ่งที่สุนัขถือแล้ววิ่งเตาะ
แตะนำหน้าไปก่อน

แต่เมื่อมันเจอสุนัขตัวอื่น มันจะม้วนหางหลบเข้าไปในระหว่างขา
หลังแล้วหนีกลับไปหาสุนัข จากนั้นเอาตัวเข้าไปชิดสุนัข
แล้วเดินตาม ไปอย่างหวาดกลัว

นอกจากนี้ มะยะยังกลัวพวกเด็ก ๆ ด้วย พอเจอเด็ก มันก็จะทำ
แบบเดียวกัน

อาจเป็นเพราะว่ามะยะยังจำเรื่องที่ตัวเองมักจะโดนสุนัขจรจัดตัว
อื่นและพวกเด็ก ๆ ทำร้ายในสมัยเป็นสุนัขจรจัดที่กำลังไม่สบายได้
ฝังใจ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามะยะม้วนหางหลบเข้าไปในระหว่างขาหลังเมื่อเจอสุนัข
ตัวอื่นหรือพวกเด็ก ๆ จากนั้นหนีไปหาสุนัขแล้วเดินตามสุนัขไปโดยเอาตัวเข้าชิดนั้นเป็น
การแสดงความรู้สึกหวาดกลัว เนื่องจากมะยะเคยถูกสุนัขจรจัดและพวกเด็ก ๆ ทำร้ายในสมัยเป็น
สุนัขจรจัด

4. ところが今日は、その太郎が顔を見せないのです。
あたりがとつぷりとくれて、まっ暗になっても、
太郎はすがたを見せないのです。
クロは、鼻を鳴らして、太郎をよびました。太郎
は来ないのです。

今度は、大きな声で、ワンワンワンとほえたてて、太郎をよびました。

犬小屋の前の太郎の部屋のしょうじが、さらさらと開きました。

クロはあまえた声で、ワン！と鳴きました。

あらわれたのは、太郎のお母さんでした。

太郎ではありませんでした。

クロはひょうしぬけして、がっかりしてしまいました。

太郎のお母さんは、だまってクロの前に、ご飯を入れたどんぶりを置きました。

クロはそのご飯のどんぶりを、鼻の先でぐいとおしゃりました。

がっかりしたクロは、ご飯を食べる気がしなかったのです。

(เรื่องสั้น "ความลับของคุโระ" หน้า 36-37)

แต่ว่าวันนี้คุโระยังไม่เห็นหน้าทะเลเลย ถึงแม้บริเวณรอบตัวจะมีดี

สนิทแล้วก็ยังไม่เห็นทะเลอยู่ดี

คุโระพ่นลมหายใจเรียกทะเล ทะโรก็ไม่ออกมา

คราวนี้มันเท่าเสียงดัง โส่ง โส่ง โส่ง เรียกทะเล

ประตูเลื่อนห้องทะเลที่อยู่หน้ากรงเปิดออกอย่างไม่สะดุด

คุโระร้องโส่งด้วยน้ำเสียงอ่อน ๆ

ผู้ที่โผล่ออกมาคือแม่ของทะเล

ไม่ใช่ทะเล

คุโระรู้สึกผิดหวังมาก

แม่ของทะเลเอาขนมข้าวมาวางตรงหน้าคุโระโดยไม่พูดอะไร

คุโระใช้ปลายจมูกดมขนมข้าว มันกำลังผิดหวังเลยไม่นึกอยากกิน

ข้าว

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าคุโระใช้ปลายจมูกดมขนมข้าวที่แม่ของทะเลนำมาให้ เหมือนกับว่าคุโระกำลังรู้สึกผิดหวังที่คนที้นำข้าวมาให้ไม่ใช่ทะเล จึงไม่นึกอยากกินข้าว

5. 毎日毎日、生徒たちのとびまわるのを、木かげからながめているうちに、さびしがりやのクロは、生徒たちに、親しみを感じるようになりました。木立ちの間からとびだして行って、生徒たちといっしょになってとびはねたい と思うこともありました。けれど、クロは、じっとがまんするのでした。のら犬になってから、人間たちに石を投げられたり、棒でたたかれたりしました。おぼえきれないほど何回もひどいめにあっているのです、クロは用心しているのです。

(เรื่องสั้น "ความลับของคุโระ" หน้า 46 - 47)

เมื่อได้มองพวกเด็กนักเรียนวิ่งเล่นผ่านแมกไม้ทุกวัน ทุกวัน คุโระสุนัขขี้เหงาก็เริ่มรู้สึกผูกพันกับพวกเด็กนักเรียน คุโระเคยคิดอยาก จะกระโจนออกไปจากแมกไม้เพื่อไปวิ่งเล่นกับพวกเด็กนักเรียนอยู่ เหมือนกันแต่ว่ามันต้องอดทนเอาไว้ ตั้งแต่เป็นสุนัขจรจัด มันโดนผู้คนเอาก้อนหินขว้างใส่เอ๋ย เขาไม่ตีเอ๋ย คุโระเลยระวังตัวอยู่เสมอ เพราะว่ามันเจอเรื่องราว ๆ มากมายจนจำไม่หวาดไม่ไหว

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าคุโระไม่กระโจนออกจากแมกไม้ไปเล่นกับพวกเด็กนักเรียน ทั้ง ๆ ที่มองพวกเด็กนักเรียนผ่านแมกไม้อยู่ทุกวันนี้เป็นการแสดงความอดทนต่อความต้องการของตนเอง รวมทั้งการระมัดระวังตัวเนื่องจากคุโระเคยถูกคนทำร้ายมา

ในตัวอย่างที่ 1 ตัวอย่างที่ 4 และตัวอย่างที่ 5 มุกุ สะโตะจู ใช้คำกริยาที่สื่อถึงอาการของมนุษย์กับตัวละครสุนัขเลี้ยง ได้แก่ わすれる(ลืม) あまえつく(อ่อน) ひょうしぬけする(ผิตหวัง) がっかりする(ผิตหวัง) がまんする(อดทน) และ 用心する(ระมัดระวัง) ส่วนตัวอย่างที่ 2 และตัวอย่างที่ 3 จากเรื่องสั้น "สุนัขอ่อนแอ" มุกุ สะโตะจู ใช้คำคุณศัพท์ はずかしい(อาย) และคำกริยาวิเศษณ์ こわごわ(อย่างหวาดกลัว) กับตัวละครสุนัขเลี้ยง จากตัวอย่างที่ 1 ถึง 5 สามารถสรุปได้ว่าลักษณะการใช้ภาพพจน์บุคลาธิษฐานของมุกุ สะโตะจู คือการนำคำที่สื่อถึงอาการของมนุษย์มาใช้กับตัวละครสุนัขเลี้ยง ซึ่งได้แก่ คำกริยา คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ เพื่อให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงสามารถแสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนได้เหมือนมนุษย์ การใช้ภาพพจน์บุคลาธิษฐานของมุกุ สะโตะจูในลักษณะนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของทะกะมิ โยะอิชิ (たかしよいち) ที่ว่าท่วงทำนองการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ของมุกุ สะโตะจูคือการใช้ประโยคสั้น มี

ความหมายชัดเจนและใช้คำคุณศัพท์อย่างสมจริง⁶ ซึ่งผู้วิจัยเห็นด้วยกับทะเลาะณี แต่ว่ามุก สะโตะจู ไม่ได้เพียงแค่อธิบายคำคุณศัพท์อย่างสมจริง มุก สะโตะจู ยังใช้คำกริยาและ คำกริยาวิเศษณ์ได้อย่างสมจริงอีกด้วยดังตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น

3.3.2 อุปมา(Simile) หมายถึง ภาพพจน์เปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนกันโดยมีคำเชื่อมโยง เช่น คำว่า เหมือน ดูจ ดัง เช่น ปาน ราว ประหนึ่ง เพียง เทียม ฯลฯ⁷ ในกรณีของภาษาญี่ปุ่น การใช้ ภาพพจน์อุปมาจะมีคำเชื่อมโยง เช่น 「あたかも」「さながら」「まるで」「如し」「ようだ」「みたいだ」⁸ ฯลฯ ลักษณะการใช้ภาพพจน์อุปมาของมุก สะโตะจู กับตัวละคร สุนัขเลี้ยงเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

6. わたしがそばに近よっていても、マヤは、やっぱり、ねたまねをしているのである。
わたしは、マヤの、そのずるさが、頭にかつときた。
「こら、この偽善者め！」
こうどなりつけながら、マヤの頭を、ひらてで、ポン、
ポンと二つ三つたたいてやった。
マヤは、頭を、両足の間にくずめて、それこそ、いかにもおそれいりました、というように、息をひそめて、
声ひとつたてず、うつにまかしているのである。
うつ手をやめると、マヤはからだを、わたしのほうに
すりつけてきて、わたしの足のこうを、そつとなめる
のである。

(เรื่องสั้น "สุนัขคุมะโนะ" หน้า 80-81)

ถึงแม้ว่าผมจะเดินเข้าไปใกล้ มะยะก็ยังไม่สร้างทำเป็นนอนหลับอยู่
ผมโมโหความเจ้าเล่ห์ของมะยะมาก
"นี่แน่ะ หมาเจ้าเล่ห์"
ผมดูมันพร้อมกับใช้ฝ่ามือตบหัวมันดังเพี้ยะเพี้ยะสองสามที
มะยะเอาหัวซุกเขาไปได้ระหว่างขา กลิ่นลมหายใจไม่ส่งเสียงร้อง
สักแอะ เขาความหงอยเข้าสู่ราวกับมันกล่าวคำขอโทษจริง ๆ

⁶ たかしよいち、「椋鳩十の輪廻」（『日本児童文学400号記念号』）、1988年、p. 52

⁷ กาญจนา นาคสกุล และคณะ. การใช้ภาษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2524.

⁸ 中村明、『比喩表現辞典』、角川書店、1978年、p. 36

พอผมหยุดตบ มันก็เอาตัวมาสีผมแล้วเลียหลังเท้าผมเบา ๆ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามยะเยเอาหัวซุกเข้าไปใต้ระหว่างขา กลั้นลมหายใจไม่ส่งเสียงร้องหลังจากที่ถูกผู้เป็นเจ้าของดูแลตบหัวนั้นเปรียบได้กับว่ามยะเยกล่าวคำขอโทษผู้เป็นเจ้าของ

7. 親しい人から、からだをなでてもらうことが、犬は、とてもうれしいのです。
けれど、クロは、いま、子どもたちから、人気がなく
なっているのです。
クロが、近よっていても、子どもたちは、
「ふん」
といて、顔をしかめて、知らん顔して行ってしまう
のです。
クロは、どうして、前のように、頭やせなかに、手を
ふれてくれないのだろうかというように、立ちどまって、
子どもの後ろすがたを、見まもっているのです。

(นวนิยายขนาดกลางเรื่องทะเลไรกับคุโรหน้า 124)

สุนัขจะรู้สึกดีใจมากเมื่อมีคนของตัวเองสนิทสนมมาลูบตัว
แต่ทว่าตอนนี้คุโรไม่ได้รับความนิยมนจากพวกเด็ก ๆ แล้ว
ถึงแม้คุโรจะเดินเข้าไปใกล้ พวกเด็ก ๆ กลับส่งเสียง
“เฮอะ”

ทำหน้าบึ้งทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ใส่แล้วเดินจากไป
คุโรยืนนิ่งพร้อมกับมองตามหลังพวกเด็ก ๆ ราวกับกำลังถามตัว
เองว่า ทำไมพวกเด็ก ๆ ถึงไม่ลูบหัวลูบหลังมันเหมือนเมื่อก่อน

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าคุโรยืนนิ่งพร้อมกับมองตามหลังพวกเด็ก ๆ เปรียบได้กับว่าคุโรถามตัวเองว่าทำไมพวกเด็ก ๆ ถึงไม่ลูบหัวลูบหลังมันเหมือนอย่างเคย

8. クロは、こんなところで、いつまでも、じっと立たさ
れているのは、かなわないのです。たいくつしてきま
した。クロは、ゆわえてあるつなをほどいてくれという
ように、太郎の頭を見あげながら、と、鼻を鳴らすのです。
クロをはなしたら、どこかに、遊びにいってしまうかも

しません。

せっかく、クロのために、こんなにおおぜい集まってくれているのに、そんなことになってはこまります。

「クロ、静かにしておいで！」

と、太郎は、クロの頭をなぜながら、小さい声でいうのでした。

クロは、しばらく、おとなしくしているが、また、クーン クーンとやりだすのです。

(นวนิยายขนาดกลางเรื่องทะเลไรกับคุโรหน้า 167)

คุโรทนการถูกบังคับให้ยี่นนิ่ง ๆ อยู่ตรงนี้ไปตลอดไม่ไหว มันซักจะเบื่อแล้ว คุโรแหงนมองศีรษะของทะเลไรพร้อมกับพ่นลมหายใจราวกับจะบอกว่าช่วยแก้เชือกที่ล่ามมันอยู่ให้ทีเถอะ

ถ้าปล่อยคุโรไป มันคงจะไปเที่ยวเล่นที่ไหนสักแห่ง

คนอื่น ๆ อุตส่าห์มาชุมนุมกันอยู่ที่นี่เยอะขนาดนี้เพื่อคุโร ถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นจะเดือดร้อน

“คุโร เฌียบ ๆ สิ”

ทะเลไรพูดเบา ๆ พลังลูปหัวคุโร

คุโรอยู่นิ่ง ๆ ได้สักพัก แต่แล้วก็ส่งเสียงร้อง หึง หึงอีก

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าคุโรแหงนหน้ามองทะเลไรพร้อมกับพ่นลมหายใจเปรียบได้กับว่าคุโรต้องการจะบอกให้ทะเลไรช่วยแก้เชือกที่ล่ามมันอยู่ให้ที

9. ふしぎなことに、カヤは貯蔵する場所のあなをほるときは、その足を使わずに、鼻であなをほって、鼻で土をかぶせておくのでした。なにかそのあなの中に貯蔵してある場合、昭義くんか妹の正子さんが野菜畑にでかけていくと、先まわりして、なにくわめ顔で貯蔵所の上にすわりこんで、前足の上に、あごなどのせていたのでした。昭義くんや正子さんがその貯蔵所に近づくと、カヤはこまったという様子で、そわそわとそのへんをうつろいたり、「うう」と、軽くうなったりするのでした。ところが、主人の前原さんが行ってほり出す場合は別です。カヤはそのそばに行き横になります。そして、「わしは平気だ」というような態度で、

足の先などをぺろぺろなめているのです。

(เรื่องสั้น “คะยะสุ้นซแดนรัก” หน้า99-100)

เป็นเรื่องน่าประหลาดที่เวลาคะยะจะซุดหลุมเก็บของ มันจะใช้
จมูกซุดหลุมและกลบดินโดยไม่ยอมใช้ขา
ในขณะที่มันกำลังเก็บของอะไรบางอย่างในหลุม ถ้าอะกิโยะฉิ
และมะชะโกะผู้เป็นน้องสาวออกไปที่แปลงผักล่ะก็ มันจะซิงไป
นั่งบนหลุมเก็บของทำหน้าที่แล้วเอาคางวางบนขาหน้า
พออะกิโยะฉิคุยกับมะชะโกะเจียดเข้าไปใกล้หลุมเก็บของ คะยะ
จะเกิดอาการอยู่ไม่สุข เดินวนไปวนมาอยู่แถวนั้นอย่างไม่สบาย
ใจแล้วคราง “อู้ววว” ด้วยเสียงต่ำ ๆ
แต่ถ้าคุณมะอะสะระเป็นคนมาซุดก็อีกเรื่องหนึ่ง คะยะจะไปอยู่
ข้าง ๆ แล้วเลียปลายเท้าเขาแผลลิบแผลลิบด้วยท่าที่ราวกับจะบอก
ว่า “ไม่เป็นไร”

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าคะยะไปอยู่ข้าง ๆ คุณมะอะสะระแล้วเลียปลายเท้าเขา
เวลาที่เขามาซุดหลุมเก็บของเปรียบได้กับว่าคะยะต้องการจะบอกคุณมะอะสะระว่ามันยอมให้เขา
ซุดหลุมเก็บของได้

10. マヤは、台所の板の間で、四つあしを、ふんばって、
わたくしたちの顔を見上げながら、フーン フーン
と、鼻をならすのです。
「ネコとニワトリの、けんかを、やめさせましたぞ。
えらいでしょう。」とでもいうように、いばって、
鼻をならすのです。
わたくたちは、ネコやニワトリや、犬の争いをみ
ているうちに、ほんとに、心の底から、愉快になって
しもうのです。

(นวนิยายขนาดกลางเรื่องชีวิตของมะยะหน้า 7)

มะยะยืนสี่ขาจังก้าอยู่บนพื้นกระดานห้องครัว แหงนมองหน้าพวกผม
พลางพ่นลมหายใจดังพืด พืด มันพ่นลมหายใจอย่างทะนงตัว ราวกับ
จะบอกว่า “ฉันทำให้แมวกับไก่เลิกทะเลาะกันนะ เก่งใช่ไหม”

เวลาที่ดูแมว ไก่และสุนัขทะเลาะกัน พวกผมรู้สึกสุขใจจริง ๆ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามะยะยื่นกางขาแขนงหน้ามองผู้เป็นเจ้าของ พลังพ่นลมหายใจ เปรียบได้กับว่ามะยะต้องการจะบอกผู้เป็นเจ้าของว่ามันทำให้แมวกับไก่เล็กทะเลาะกันได้

ในตัวอย่างที่ 6 ถึง 10 มุกุ ฮะโตะจู ได้บรรยายพฤติกรรมตามธรรมชาติของตัวละครสุนัขเลี้ยงพร้อมกับใช้คำเชื่อมโยง 「というように」 (to iu you ni) 「というような」 (to iu you na) และ 「とでもいうように」 (to demo iu you ni) ซึ่งมีความหมายว่า "ราวกับจะบอกว่า" หรือ "ราวกลับกล่าวว่" เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเหล่านั้นเหมือนกับว่าตัวละครสุนัขเลี้ยงได้กล่าวคำพูดออกมา เนื่องจากมุกุ ฮะโตะจู สร้างให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงไม่สามารถสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ด้วยคำพูดได้ ภาพพจน์อุปมาจึงเป็นกลวิธีที่ช่วยทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจการแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ของตัวละครสุนัขเลี้ยงได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งช่วยให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงสามารถแสดงความรู้สึกได้อย่างละเอียดอ่อนเหมือนมนุษย์ ลักษณะการใช้ภาพพจน์อุปมาของมุกุ ฮะโตะจู สอดคล้องกับความเห็นของฮะมะโนะ ทะกุยะ (浜野卓也) ที่ว่ามุกุ ฮะโตะจู บรรยายวิถีการดำเนินชีวิตของสัตว์ได้อย่างละเอียดไปพร้อมกับการสร้างความเพลิดเพลินให้กับผู้อ่าน⁹ ซึ่งผู้วิจัยเห็นด้วยกับความเห็นของฮะมะโนะเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ การที่มุกุ ฮะโตะจู สามารถบรรยายวิถีการดำเนินชีวิตของสัตว์ได้อย่างละเอียด เป็นข้อพิสูจน์ว่า มุกุ ฮะโตะจู มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสัตว์ในเชิงวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นผลมาจากการที่มุกุ ฮะโตะจู ชอบเดินเที่ยวปามาตั้งแต่สมัยเป็นเด็ก และการเลี้ยงสัตว์ตัวเล็ก ๆ เอาไว้ในบ้านแล้วสังเกตพฤติกรรม¹⁰ ด้วยเหตุนี้เยาวชนผู้อ่านจึงได้รับความสนุกเพลิดเพลินจากการอ่านวรรณกรรมของมุกุ ฮะโตะจู ไปพร้อมกับความรู้เกี่ยวกับสัตว์ในเชิงวิทยาศาสตร์ด้วย

การที่มุกุ ฮะโตะจู บรรยายตัวละครสุนัขเลี้ยงด้วยพฤติกรรมตามธรรมชาติประกอบกับการใช้ภาพพจน์บุคลาธิษฐานและอุปมา ได้ส่งผลให้วรรณกรรมของมุกุ ฮะโตะจู มีลักษณะก้ำกึ่งระหว่างเรื่องจินตนาการ (Fantasy) และเรื่องเหมือนจริง (Realistic) ซึ่งมีความสัมพันธ์คล้ายกับเกลียวเชือก¹¹ กล่าวคือในเนื้อเรื่องมีทั้งส่วนที่เป็นเรื่องจริงและเรื่องที่มุกุ ฮะโตะจู จินตนาการขึ้น

⁹ 浜野卓也、「孤島の野犬」—近代リアリズム動物文学の確立—(『紀要 椋鳩十・人と文学 第3号』)、吉屋印刷、1998年、p. 26

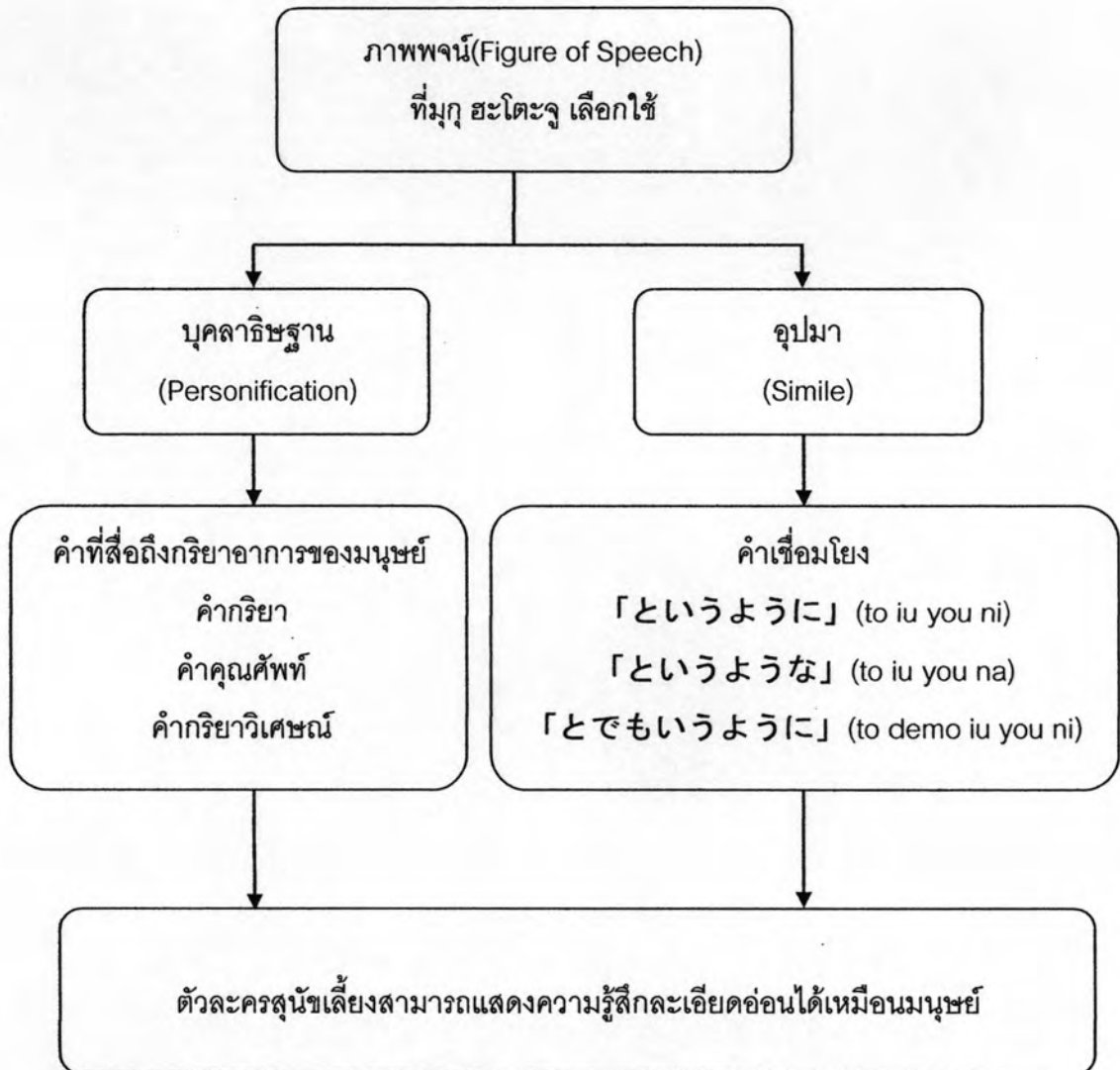
¹⁰ 鳥越信、『近代日本児童文学史研究』、朝日精版印刷、1994年、p. 212

¹¹ 東栄蔵 編者、『信州の近代文学 人と作品』、信濃毎日新聞社、1991年、p. 217

หรือได้ยินได้ฟังมาผสมกันอยู่คล้ายกับลักษณะของเชือกสองเส้นที่พันอยู่ด้วยกัน จึงเป็นการยากที่จะแยกว่าส่วนใดเป็นเรื่องจริง ส่วนใดเป็นเรื่องที่จินตนาการขึ้นได้อย่างชัดเจน

จากตัวอย่างที่ 1 ถึง 10 สามารถสรุปลักษณะการใช้ภาพพจน์ของมุกุ ฮะโตะจู ในการสร้างให้ตัวละครสนับเคียงแสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนได้เหมือนมนุษย์ดังแผนภาพในหน้าถัดไป

แผนภาพที่ 1 แผนภาพสรุปการใช้ภาพพจน์ของมุกุ ฮะโตะจู ในการสร้างให้ตัวละครสุนัขเลี้ยง แสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนได้เหมือนมนุษย์

3.4 ภาพพจน์กับคุณธรรมในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมูกุ ฮะโตะจู

หน้าที่สำคัญหน้าที่หนึ่งของตัวละครสัตว์ในวรรณกรรมสำหรับเด็ก คือการถ่ายทอดคุณธรรมแก่เยาวชนผู้อ่าน ดังที่ชะตะมะทงุ ทะตะมิ (定松正) ได้กล่าวว่า ตัวละครสัตว์จะถ่ายทอดลักษณะของมนุษย์ลักษณะหนึ่งและจะแสดงคุณธรรมประการหนึ่งแก่ผู้อ่านผ่านการกระทำ หรือกิจวิญญาของตัวละครสัตว์นั้น นอกจากนี้ตัวละครสัตว์มีหน้าที่ปลูกฝังความคิดในการปกป้องพิทักษ์สัตว์ให้แก่เยาวชนผู้อ่านด้วย¹²

พัชรีย์ จำปา ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาพพจน์เพื่อปลูกฝังแนวความคิดด้านคุณธรรมในวรรณกรรมสำหรับเด็ก พบว่ามีการใช้ภาพพจน์ 3 แบบ¹³ ได้แก่ บุคลาธิษฐาน(Personification) อุปมา (Simile) และสัญลักษณ์ (Symbol) ซึ่งสัญลักษณ์ หมายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งมักจะเป็นรูปธรรมที่เป็นเครื่องแทนนามธรรม เช่น ดอกไม้ใช้แทนหญิงงาม น้ำค้างมักแทนความบริสุทธิ์ พระเพลิงใช้แทนความร้อนแรง¹⁴

จากการวิเคราะห์การใช้ภาพพจน์ในวรรณกรรมสำหรับเด็กของมูกุ ฮะโตะจู ในหัวข้อ 3.3 ผู้วิจัยเห็นว่าการเลือกใช้ภาพพจน์บุคลาธิษฐานและอุปมาของมูกุ ฮะโตะจู ไม่ได้มุ่งเน้นที่การถ่ายทอดคุณธรรมโดยตรง เนื่องจากการสั่งสอนที่โจ่งแจ้งจนเกินไปจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเบื่อ¹⁵ มูกุ ฮะโตะจู เพียงแค่สอดแทรกคุณธรรมต่าง ๆ ผ่านตัวละครสุนัขเลี้ยง ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละเรื่อง เช่นการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การมีความรับผิดชอบ การสร้างความสามัคคี ฯลฯ ดังจะเห็นได้จากการ์ตูน "คุโระ" สุนัขเลี้ยงในนวนิยายขนาดกลางเรื่อง *ทะเลไรกับคุโระ* ทำความดีด้วยการช่วยเหลือชีวิตมนุษย์ถึงสองครั้ง จึงได้รับเหรียญกล้าหาญและความรักจากผู้คนในละแวกบ้าน ถือว่าเป็นตัวอย่างของการทำดีได้ดี ในทางตรงกันข้าม "มะยะ" สุนัขเลี้ยงในเรื่อง "สุนัขคุมะโนะ" กัดต้นฉบับของเจ้าของและแอบขึ้นไปบนบ้าน จึงถูกเจ้าของทำโทษ ถือว่าเป็นตัวอย่างของการทำชั่วได้ชั่ว

"มะยะ" สุนัขเลี้ยงในเรื่องสั้น "มะยะสุนัขแสนรัก" เป็นตัวแทนของการมีความรับผิดชอบต่อเจ้าของ "มะยะ" นิ่งเฝ้าหมวกของคุณมะเอะฮะระผู้เป็นเจ้าของอยู่บนกระสอบข้าว ไม่ยอมหนีไปไหน ถึงแม้ว่าจะกลัวเสียงดังและถูกสุนัขของเจ้าของโรงสีทำร้ายก็ตาม ส่วน "มะยะ" ในนวนิยาย

¹² 定松正, 『子どもと文学の冒険』、松柏社、1995年、p. 43

¹³ พัชรีย์ จำปา, "วิจัยลีลาในวรรณกรรมสำหรับเด็ก," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539), หน้า 263

¹⁴ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. *วิเคราะห์วรรณคดีไทย*. พระนคร: โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2522.

¹⁵ ภิมลพรรณ อุ้นแก้ว. *หนังสือเด็กเพื่อสุขภาพเด็ก*. *วารสารหนังสือเพื่อเด็ก* ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 (กันยายน 2548):23.

ขนาดกลางเรื่องชีวิตของมะยมมีส่วนช่วยในการทำให้ไก่และแมวเล็กทะเลาะกันได้ จึงถือว่ามะยมเป็นตัวอย่างของการสร้างความสามัคคีในหมู่สัตว์เลี้ยงที่เจ้าของเลี้ยงไว้ด้วยกัน

แต่อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมทั้ง 6 เรื่องของมุกุ สะโตะจู ที่ใช้ในการศึกษามีการสอดแทรกคุณธรรมร่วมกันอยู่ นั่นคือการมีความรักและเมตตาต่อสัตว์ เนื่องจากตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมทั้ง 6 เรื่องล้วนเคยได้รับผลกระทบจากการกระทำของตัวละครมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการที่ "มะยม" สุนัขเลี้ยงในเรื่องสั้น "สุนัขคุมะโนะ" ถูกเจ้าของทำโทษด้วยการตีจมูกและตบหัว "คุโระ" สุนัขเลี้ยงในนวนิยายขนาดกลางเรื่อง *ทะเลกับคุโระ* ถูกคนในละแวกบ้านทำร้ายจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด "มะยม" สุนัขเลี้ยงในเรื่องสั้น "สุนัขอ่อนแอ" ถูกพวกเด็ก ๆ รังแกในสมัยเป็นสุนัขจรจัดที่กำลังไม่สบาย "คะยะ" สุนัขเลี้ยงในเรื่องสั้น "คะยะสุนัขแสนรัก" ถูกเจ้าของลี้มไว้ในโรงสี "มะยม" สุนัขเลี้ยงในนวนิยายขนาดกลางเรื่อง *ชีวิตของมะยม* ถูกตำรวจนำไปฆ่าเนื่องจากการเลี้ยงสุนัขในภาวะสงครามเป็นสิ่งที่ฟุ่มเฟือย และ "คุโระ" สุนัขเลี้ยงในเรื่องสั้น "ความลับของคุโระ" ถูกผู้คนเอาก่อนหินขว้างใส่และเอาไม้ไล่ตี ดังนั้นเมื่อเยาวชนได้อ่านวรรณกรรมที่สุนัขเลี้ยงเป็นตัวละครเอกทั้ง 6 เรื่องนี้แล้ว จะทำให้เข้าใจความรู้สึกของสุนัขเลี้ยงเวลาที่เป็นฝ่ายถูกกระทำ รวมทั้งเกิดความรักและเมตตาต่อสุนัขเลี้ยงซึ่งเป็นคุณธรรมที่เยาวชนผู้อ่านพึงมี

3.5 เปรียบเทียบการแสดงความรู้สึกของตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมเรื่องอื่น ๆ

นอกจากจะศึกษาการแสดงความรู้สึกของตัวละครสุนัขในวรรณกรรมของมุกุ สะโตะจู แล้ว ผู้วิจัยยังได้ศึกษาการแสดงความรู้สึกของตัวละครสุนัขในเรื่องสั้นของอะกุตะงะวะะ ริวโนะซุเกะ¹⁶ (芥川龍之介) เรื่อง "ฉิมโระ" (白) และเรื่องสั้นของอะริมิมะ ทะเกะโอะ¹⁷ (有島武郎) เรื่อง "ไฟไหม้กับโปะชิ" (火事とボチ) เพื่อเปรียบเทียบว่ามุกุ สะโตะจู บรรยายความรู้สึกของตัวละครสุนัขเลี้ยงเหมือนหรือแตกต่างจากนักเขียนสองคนนี้อย่างไร

การที่ผู้วิจัยเลือกผลงานของอะกุตะงะวะะ และผลงานของอะริมิมะ มาใช้ในการเปรียบเทียบกับผลงานของมุกุ สะโตะจู เนื่องจากอะกุตะงะวะะ และอะริมิมะ เป็นนักเขียนในยุควรรณกรรมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นซึ่งในยุคที่ใกล้เคียงกับมุกุ สะโตะจู นอกจากนี้อะกุตะงะวะะ และอะริมิมะ ยังเป็นนักเขียนที่สร้างสรรค์ทั้งวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ทั้งวรรณกรรมสำหรับเด็กเหมือนกับมุกุ สะโตะจู อีกทั้งผลงานเรื่องสั้น "ฉิมโระ" กับผลงานเรื่องสั้น "ไฟไหม้กับโปะชิ" มีตัวละครสุนัขเลี้ยง

¹⁶ อะกุตะงะวะะ ริวโนะซุเกะ (ค.ศ. 1892-1927) เป็นนักเขียนคนสำคัญคนหนึ่งในยุควรรณกรรมสมัยใหม่ของญี่ปุ่น เขาเริ่มงานเขียนเมื่ออายุ 23 ปี และจบชีวิตลงเมื่ออายุ 35 ปี จากการฆ่าตัวตายด้วยการกินยานอนหลับ งานเขียนของเขาส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องสั้น

¹⁷ อะริมิมะ ทะเกะโอะ (ค.ศ. 1878-1923) เป็นนักเขียนในยุควรรณกรรมสมัยใหม่ของญี่ปุ่น งานเขียนของเขาเป็นนวนิยายหรือนิยาย เขาจบชีวิตลงเมื่ออายุ 45 ปี จากการฆ่าตัวตาย

เป็นตัวละครเอก ด้วยเหตุนี้ผลงานของอะกุตะงะวะและผลงานของอะริมิมะ จึงควรค่าแก่การนำมาเปรียบเทียบกับผลงานของมูกุ ฮะโตะจึ ในแง่ของการแสดงความรู้สึกของตัวละครสุนัขเลี้ยง

3.5.1 เปรียบเทียบตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมของอะกุตะงะวะกับมูกุ ฮะโตะจึ

เรื่องสั้น "มิโระ" เป็นงานเขียนด้านวรรณกรรมสำหรับเด็กของอะกุตะงะวะ ซึ่งเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1923 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ "มิโระ" ตัวละครเอกซึ่งเป็นสุนัขสีขาวปล่อยให้ "คุโระ" เพื่อนของตนเองซึ่งเป็นสุนัขสีดำถูกฆ่าไปต่อหน้าต่อตา จึงส่งผลให้มิโระกลายเป็นสุนัขสีดำไปด้วย แต่หลังจากที่มิโระปรับปรุงตัวเองแล้วก็ได้กลับมาเป็นสุนัขสีขาวอีกครั้ง

จากการวิเคราะห์การแสดงความรู้สึกของมิโระแล้ว พบว่าอะกุตะงะวะ ใช้บุคลาธิษฐานในการบรรยายความรู้สึกของมิโระดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. その横丁の七、八間先には印半纏を着た犬殺しが一人、罌を後ろに隠したまま、一匹の黒犬を狙っているのです。しかも黒犬は何も知らずに、この犬殺しの投げてくれたパンか何かを食べているのです。けれども白が驚いたのはそのせいばかりではありません。¹⁸

(หน้า 200)

จากขอยนี้เลยไป 13 – 15 เมตร มีคนฆ่าหมาสวมเสื้อที่มีเครื่องหมายตราประทับ กำลังหมายตาไปที่หมาดำตัวหนึ่งขณะชอนกับดักไว้ข้างหลัง เจ้าหมาดำตัวนั้นมันแวแต่กินขนมปังหรืออะไรสักอย่างที่คนฆ่าหมาโยนไปให้กินโดยไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรทั้งสิ้น แต่ที่มิโระตกใจไม่ใช่เพราะเรื่องแค่นี้หรอก¹⁹

(หน้า 149)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามิโระรู้สึกตกใจ แต่เรื่องที่ทำให้มิโระตกใจไม่ใช่การเห็นคนฆ่าหมาหมายตาจะจับตัวหมาดำตัวหนึ่งไป

¹⁸ 芥川龍之介、『少年少女日本文学館 第六卷 トロッコ・鼻』、講談社、1989年

¹⁹ มณฑา พิมพ์ทอง: บรรณาธิการ. เรื่องสั้นญี่ปุ่น 4: สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น, 2534.

2. 「ああ、きょうから宿無し犬になるのか？」
白はため息を漏らしたまま、少時はただ電柱の下に
ぼんやり 足をとめていました。

(หน้า 205 – 206)

“โอ ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะต้องกลายเป็นหมาจรจัดไปเสียแล้วหรือนี่”
มิโระถอนใจ จ้องมองท้องฟ้าอย่างเลื่อนลอยอยู่ข้าง ๆ เสาไฟฟ้านั้นเอง

(หน้า 153)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามิโระแสดงอาการเลื่อนลอยเนื่องจากตัวเองต้องกลายเป็นสุนัขจรจัดด้วยการถอนหายใจและจ้องมองท้องฟ้า

3. 白は苦しそうに唸ったと思うと、たちまち公園の中へ 駆けこみました。

(หน้า 206)

มิโระตรงออกมาอย่างปวดร้าวมขื่น พร้อมกับกระโดดเข้าไปในสวนสาธารณะทันที

(หน้า 153)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามิโระส่งเสียงร้องครางอย่างปวดร้าวมขื่นหลังจากที่กลายเป็นสุนัขจรจัด

ในตัวอย่างที่ 1 อะกุตะงะวะ ใช้คำกริยา 驚 < (ตกใจ) ส่วนในตัวอย่างที่ 2 อะกุตะงะวะ ใช้คำกริยาวิเศษณ์ ぼんやり (อย่างเลื่อนลอย) และในตัวอย่างที่ 3 อะกุตะงะวะ ใช้คำคุณศัพท์ 苦しい (ปวดร้าวมขื่น) กับตัวละครสุนัขเลี้ยงที่ชื่อมิโระ ซึ่งการใช้บุคลาธิษฐานของอะกุตะงะวะ ในลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะเดียวกับการใช้บุคลาธิษฐานของมุกุ ฮะโตะจู คือ การใช้คำกริยา คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ที่สื่อถึงอาการของมนุษย์กับตัวละครสุนัขเลี้ยง เพื่อให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงสามารถแสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนได้เหมือนมนุษย์

นอกจากนี้ อะกุตะงะวะ ยังใช้อุปมาในการบรรยายพฤติกรรมหรือลักษณะของมิโระ โดยใช้คำเชื่อมโยง ように (you ni) ซึ่งมีความหมายว่า “เหมือนกับ” “ราวกับ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

4. 白は急に背中^の毛が逆立つように感じました。まっ黒！そんな筈はありません。白はまだ仔犬の時から、牛乳のように白かったのですから。しかし、今前足を見ると、—いや、前足ばかりではありません。胸も、腹も 後足も、すらりと上品に延びた尻尾も、みんな鍋底のようにまっ黒なのです。まっ黒！白は気でも違ったように、飛び上がったたり、跳ねまわったりしながら、一生懸命に吠えたりしました。

(หน้า 204)

ฉิโระรู้สึก^วกับคนที่หลังลุกขึ้นขึ้นมาในทันใดนั่นเอง คำปี ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นไปได้ ก็ฉิโระนั้นตัวสีขาวเหมือนกับบนมมาตั้งแต่ยังเป็นลูกหมาตัวเล็ก ๆ แต่ตอนนี้ พอมองขาหน้าของตัวเองแล้วอะไรกัน ไม่ใช่ เพียงแต่ขาหน้า ออก ท้อง ขาหลัง หางอันสวยงามที่ฉิโระภูมิใจล้วนแต่คำปีเหมือนกับดินหม้อไปทั้งหมด คำ คำเหรอ ฉิโระวิ่งพล่านไปมาราวกับเป็นบ้าไปเสียแล้ว

(หน้า 151 – 152)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าการใช้อุปมากับความรู้สึก ลักษณะภายนอกและพฤติกรรมของฉิโระเพื่อให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการภาพของฉิโระได้

การใช้อุปมาของอะกุตะงะวะระในตัวอย่างที่ 4 นั้นแตกต่างจากการใช้อุปมาของมุกุ สะโตะจู เนื่องจากฉิโระสามารถสื่อสารด้วยภาษาสุนัขได้ จึงไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบพฤติกรรมของฉิโระเหมือนกับการกล่าวคำพูดออกมา ส่วนตัวละครสุนัขเลี้ยงของมุกุ สะโตะจู ไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาได้ จึงต้องใช้อุปมาในการเปรียบเทียบพฤติกรรมของตัวละครสุนัขเลี้ยงเหมือนกับการกล่าวคำพูดออกมา แต่อย่างไรก็ตาม ตัวละครมนุษย์ไม่อาจเข้าใจสิ่งที่ฉิโระสื่อสารด้วยภาษาสุนัขได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

5. 「お嬢さん！坊ちゃん！今日は犬殺しに遇いましたよ。」
白は二人を見上げると、息もつかずにこういきました。（もっともお嬢さんや坊ちゃんには犬の言葉はわかりませんから、わんわんと聞こえるだ

けなのです。)しかし今日はどうしたのか、お嬢さんも坊ちゃんもただ呆気にとられたように、頭さえ撫でてはくれません。

白は不思議に思いながらも、もう一度二人に話しかけました。

「お嬢さん！あなたは犬殺しを御存知ですか？それは恐ろしいやつですよ。坊ちゃん！わたしは助かりましたが、お隣の黒君は掴まりましたぜ。」それでもお嬢さんや坊ちゃんは顔を見合わせているばかりです。

(หน้า 202 - 203)

“คุณหนูครับ วันนี้ผมพบคนฆ่าหมาละครับ”

มิโรเงยหน้ามองเจ้านายทั้งสอง พุดขึ้นโดยที่ยังไม่ทันหยุดหายใจ (คุณหนูทั้งสองไม่เข้าใจภาษาหมา จึงได้ยินแค่เสียงเห่า ไซ้ ไซ้)

แต่วันนี้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น คุณหนูทั้งสองจึงได้แต่มอง

อย่างฉงนแม้แต่หัวก็ยังไม่ลูบ มิโรรู้สึกสงสัยจึงลองพูดกับคนทั้งสองอีกครั้ง

“คุณหนูผู้หญิง คุณหนูรู้จักคนฆ่าหมาไหมครับ เป็นคนที่น่ากลัวมากเลยครับ คุณหนูผู้ชาย ผมน่าจะรอดมาได้ แต่เจ้าคุณโรหมาข้างบ้านถูกจับไปเสียแล้วละ”

แม้กระนั้นเจ้านายทั้งสองก็ยังเอาแต่มองหน้ากัน

(หน้า 150 - 151)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามิโรพยายามจะเล่าให้คุณหนูผู้หญิงและคุณหนูผู้ชาย ฟังว่าตัวเองบังเอิญไปเจอคนฆ่าหมาและเอาชีวิตรอดกลับมาได้ แต่ว่าคุณหนูผู้หญิงและคุณหนูผู้ชายไม่เข้าใจในสิ่งที่มิโรต้องการจะบอก

6. 「お嬢さん！坊ちゃん！わたしはあの白なのですよ。いくらまっ黒になっても、やっぱりあの白なのですよ。」

白の声は何ともいわれぬ悲しさと怒りとに震えていました。けれどもお嬢さんや坊ちゃんにはそういう白の心もちのみこめる筈はありません。

現にお嬢さんは憎らしそうに、「まだあすこに吠

えているわ。ほんとうに凶々しい野良犬ね」などと、地だんだを踏んでいるのです。

坊ちゃんも、一坊ちゃんは小径の砂利を拾うと、カーぱい白へ投げつけました。

「畜生！まだ愚図愚図しているな。これでもか？ これでもか？」

砂利は続けさまに飛んできました。中には白の耳のつけ根へ、血の滲むくらい当たったのもあります。白はとうとう尻っ尾を巻き、黒塀の外へぬけだしました。

(หน้า 205)

“คุณหนูผู้หญิง คุณหนูผู้ชาย ผมก็คือมิโระนั้นแหละ ถึงแม้ว่าตัวจะดำปืดปี้ยังงี้ ก็ยังเป็นมิโระอยู่ดี”

เสียงของมิโระสั้นไปด้วยความเสียใจและความโกรธจนบอกไม่ถูก แต่เจ้านายทั้งสองก็ไม่เข้าใจความรู้สึกเช่นนั้นของมิโระ คุณหนูผู้หญิงกระที่บเท้า และหันมาทางมิโระอย่างเกลียดชังจริง ๆ พร้อมกับพูดว่า“ยังมีหน้ามายืนเฝ้าอยู่ตรงนั้นได้ ช่างเป็นหมาหน้าด้านจริง ๆ นานา”

คุณหนูผู้ชายก็เหมือนกันหยิบก้อนกรวดจากถนนแล้วขว้างมาที่มิโระเต็มแรง

“ไป๊ ยังจะมัวว่าโระโระอยู่ล่ะ เอานี้ไหม เอานี้ไหม”

ก้อนหินลอยมายังมิโระอย่างไม่ขาดสาย หินบางก้อนโดนรูหู มิโระจนเลือดออก แล้วมิโระก็วิ่งหางจุกตูดออกไปนอกรั้วไม้สีดำ

(หน้า 152 – 153)

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามิโระพยายามจะอธิบายให้คุณหนูผู้หญิงและคุณหนูผู้ชายฟังว่าตัวเองคือมิโระถึงแม้ว่าจะมีขนสีดำ แต่คุณหนูผู้หญิงและคุณหนูผู้ชายก็ไม่เข้าใจ

ในตัวอย่างที่ 5 และ 6 คุณหนูผู้หญิงและคุณหนูผู้ชายซึ่งเป็นตัวละครมนุษย์ไม่เข้าใจในสิ่งที่มิโระสื่อสารออกมา เนื่องจากมิโระสื่อสารด้วยภาษาสุนัข การไม่สามารถสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ได้ส่งผลให้มิโระถูกคุณหนูผู้หญิงและคุณหนูผู้ชายซึ่งเป็นเจ้าของเกิดความเข้าใจผิดถึงขนาดที่เข้าทำร้ายและขับไล่มิโระออกจากบ้านไป

จากการเปรียบเทียบเรื่องสั้น "มิโระ" ของอะกุตะงะวะะ กับผลงานของมูกุ ฮะโตะจู ในแง่ของการบรรยายความรู้สึกของตัวละครสั้นๆ ได้ว่า อะกุตะงะวะะใช้ภาพพจน์บุคลาธิษฐานในการทำให้ตัวละครสั้นๆ สามารถแสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนได้เหมือนมนุษย์ซึ่งเป็นกลวิธีเดียวกับมูกุ ฮะโตะจู และใช้ภาพพจน์อุปมาในการบรรยายพฤติกรรมหรือลักษณะของตัวละครสั้นๆ เช่น มิโระวิ่งพล่านราวกับเป็นบ้า มิโระมีขนสีขาวยาวกับน้ำมัน ฯลฯ ซึ่งประเด็นนี้เป็นจุดที่แตกต่างจากตัวละครสั้นๆ ของมูกุ ฮะโตะจู เพราะว่าตัวละครสั้นๆ ของมูกุ ฮะโตะจู ไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาได้ จึงต้องใช้ภาพพจน์อุปมาในการบรรยายพฤติกรรมของตัวละครสั้นๆ เลี่ยงว่าเหมือนกับการกล่าวคำพูดออกมา เช่น คุโระเหงงมองทะเลพร้อม กับ ฟนลมหายใจราวกับจะบอกให้ทะเลช่วยแก้เชือกที่ล่ามมันอยู่ที่ คะยะเข้าไปอยู่ข้าง ๆ คุณมะเอะซะวะแล้วเลียบล่ายเท้าเขาราวกับจะบอกว่ายอมให้เขาชุดหลุมเก็บของได้ ฯลฯ อย่างไรก็ตาม แม้มิโระจะสามารถสื่อสารด้วยภาษาได้ แต่ก็ยังเป็นภาษาสั้นๆ มิโระ จึงไม่สามารถสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ และตัวละครมนุษย์ก็ไม่เข้าใจในสิ่งที่ มิโระต้องการจะสื่อสาร มีเพียงผู้อ่านเท่านั้นที่เข้าใจความรู้สึกของมิโระผ่านการบรรยายภาษาสั้นๆ เป็นภาษามนุษย์ ซึ่งผิดกับกรณีของตัวละครสั้นๆ ของมูกุ ฮะโตะจู ซึ่งสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ผ่านการแสดงความรู้สึกได้ละเอียดอ่อนเหมือนมนุษย์ จึงส่งผลให้ตัวละครมนุษย์และผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ตัวละครสั้นๆ ต้องการจะสื่อสารได้เป็นอย่างดี

3.5.2 เปรียบเทียบตัวละครสั้นๆ ในวรรณกรรมของอะริมิมะกับมูกุ ฮะโตะจู

ผลงานอีกเรื่องหนึ่งที่ใช้ในการเปรียบเทียบในครั้งนี้คือเรื่องสั้น "ไฟไหม้กับโปะชิ" เป็นงานเขียนด้านวรรณกรรมสำหรับเด็กของอะริมิมะ ทะกะเอะโอะ ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1952 เรื่องสั้น "ไฟไหม้กับโปะชิ" เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสั้นๆ เลี่ยงชื่อ "โปะชิ" ที่พยายามแห่แจ้งสมาชิกในครอบครัวของผู้เป็นเจ้าของให้ทราบว่าจะเกิดไฟไหม้ขึ้นภายในบ้าน ทำให้สมาชิกภายในครอบครัวของผู้เป็นเจ้าของไม่ได้รับอันตรายจากเหตุไฟไหม้ แต่ทว่าโปะชิกลับเป็นฝ่ายที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากเหตุไฟไหม้และเสียชีวิตในที่สุด

จากการวิเคราะห์การแสดงความรู้สึกของโปะชิแล้ว พบว่า อะริมิมะ ใช้บุคลาธิษฐานในการบรรยายความรู้สึกของโปะชิดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ぼくがおしにくるまえに、ポチははななれにきて、
雨戸をがりがりひっかきながら、かなしそうにほ
えたので、おとうさんもおかあさんも目をさまし

ていたのだと、おかあさんもいった。²⁰

(หน้า 88)

แม่ก็บอกมาก่อนที่โปะชิจะมาปลุกผม มันทมาที่เรือนเล็ก เहां
อย่างเศร้า ๆ แล้วตะกุกบานเกล็ดแกรกแกรก พ่อกับแม่ก็พลอยตื่น
 ไปด้วย

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าโปะชิแสดงความรู้สึกเศร้าด้วยการส่งเสียงเห่าบอกผู้เป็น
 เจ้าของ เนื่องจากเกิดไฟไหม้บ้าน

2. ポチはぼくたちのきたのを知ると、すこし頭をあ
 げて、血ばした目でかなしそうにぼくたちのほう
 を見た。そしてまえあしをうごかして立とうとした
 が、どうしても立たないで、そのままねころんでし
 まった。

(หน้า 95 - 96)

เมื่อโปะชิรู้ว่าพวกผมมา ก็ยกหัวขึ้นเล็กน้อยและมองมาที่พวก
 ผมอย่างเศร้า ๆ ด้วยดวงตาแดงก้ำ จากนั้นมันก็ขยับขาหน้า
 พยายามจะลุกขึ้นยืนแต่ก็ลุกไม่ขึ้นสักที เลยต้องนอนแปบอยู่
 อย่างนั้น

²⁰ 有島武郎、『一ふさのぶどう 日本児童文学名作選13』、あかね書房、1980年

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าโปะชิแสดงความรู้สึกเศร้าด้วยการยกหัวขึ้นเล็กน้อยและมองมาที่ผู้เป็นเจ้าของด้วยดวงตาแดงก่ำ

3. おかあさんが女中に、ぎゅうにゆうでにたおかゆを
 持ってこさせた。ポチはよろこんでそれをたべてし
 まった。火事の晩から三日のあいだ、ポチはなんに
 もたべずにしんぼうしていたんだもの、さぞおかゆ
 がうまかったろう。

(หน้า 99 – 100)

แม่สั่งให้สาวใช้ยกข้าวต้มที่ต้มด้วยน้ำนมมา โปะชิกินข้าวต้มอย่าง
 ดีอกดีใจ โปะชิต้องอดทนมาตลอดสามวันนับตั้งแต่คืนที่เกิดไฟ
 ไหม้โดยไม่ได้กินอะไรเลย ข้าวต้มก็เลยอร่อย

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าโปะชิกินข้าวต้มด้วยความรู้สึกดีใจ และต้องอดทนกับ
 การไม่ได้กินอะไรเลยนับตั้งแต่วันที่เกิดไฟไหม้

4. ぼくと妹だけがあとにのこった。あんまりよくねむ
 るので、死ぬではないかと思って、小さな声で、
 「ポチや。」というと、ポチはめんどくさそうに目
 をあいた。そしてすこしだけしっぽをふってみせた。

(หน้า 100)

ตอนนี้เหลือแค่ผมกับน้องสาว (พวกผม) เห็นมันหลับสนิทมาก
 เลยเรียก “โปะชิ” เบา ๆ เพราะคิดว่ามันตายหรือเปล่า โปะชิก็ลืม

ตาขึ้นมามีอาการรำคาญ และแหว่งหางเพียงเล็กน้อย

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าโปะชิแสดงความรู้สึกรำคาญที่ผู้เป็นเจ้าของมาเรียกด้วยการล้มตาขึ้นมาแล้วแหว่งหางเล็กน้อย

ในตัวอย่างที่ 1 และ 2 อะริมิมะใช้คำคุณศัพท์ 悲しい (เศร้า) และในตัวอย่างที่ 4 ใช้คำคุณศัพท์ めんどくさい (รำคาญ) ในการบรรยายความรู้สึกของโปะชิผ่านแววตา ส่วนในตัวอย่างที่ 3 อะริมิมะ ใช้คำกริยา よろこぶ (ดีใจ) และ しんぼうする (อดทน) ในการบรรยายความรู้สึกตอนที่โปะชิได้กินข้าวต้มหลังจากที่ไม่ได้กินอะไรเลยมาเป็นเวลาสามวัน การใช้บุคลาธิษฐานในลักษณะดังกล่าวของอะริมิมะ เป็นลักษณะเดียวกับการใช้บุคลาธิษฐานของมูกุสะโตะจูกุ คือ การใช้คำกริยา คำคุณศัพท์ที่สื่อถึงอาการของมนุษย์กับตัวละครสุนัขเลี้ยง เพื่อให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงสามารถแสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนได้เหมือนมนุษย์

นอกจากนี้ อะริมิมะ ยังใช้อุปมาในการบรรยายพฤติกรรมของโปะชิ โดยใช้คำเชื่อมโยง ように (you ni) ซึ่งมีความหมายว่า “เหมือนกับ” “ราวกับ” ซึ่งเป็นการใช้อุปมาในลักษณะเดียวกับอะกุตะงะวะะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. 「おばあさま、どうしたの。」

と、きいてみた。おばあさまは、戸だなの中の
火のほうばかり見て、こたえようもしない。
ぼくは火事じゃないかと思った。

ポチが戸の外できちがいのようになっている。

(หน้า 72)

“คุณย่า เกิดอะไรขึ้นครับ”

ผมถาม คุณย่าไม่ตอบเอาแต่มองเพลิงที่อยู่ในตู้

ผมคิดว่าคงจะเกิดไฟไหม้

โปะชิร้องราวกับเป็นบ้าอยู่นอกประตู

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าโปะชิส่งเสียงร้องราวกับเป็นบ้าในขณะที่เกิดไฟไหม้บ้าน
ของผู้เป็นเจ้าของ

2. はしりながらもぼくは、もえあがる火から目を
はなさなかった。まっくらななかに、ぼくの家
だけが、たき火のように明るかった。顔までが
ほてってるようだった。なにか大きな声でわめき
あう人の声をした。そしてポチの気がいのように
なく声が。

(หน้า 79)

ผมวิ่งไปโดยที่สายตาไม่คลาดจากเปลวเพลิงที่ลุกไหม้ท่าม
กลางความมืดมิด มีบ้านผมหลังเดียวที่ส่องแสงสว่างราวกับกอง
ไฟ ทำให้ใบหน้า (ผม) ถึงกับร้อนผ่าว มีคนตะโกนร้องอะไรสัก
อย่างและโปะชิร้องราวกับเป็นบ้า

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าโปะชิส่งเสียงร้องราวกับเป็นบ้าในขณะที่เกิดไฟไหม้บ้าน
ของผู้เป็นเจ้าของ

การใช้อุปมาในตัวอย่างที่ 1 และ 2 ของอะริมิมะ แตกต่างจากการใช้อุปมาของมูกุ ฮะโตะ
จูกุ ที่เปรียบเทียบพฤติกรรมของตัวละครสุนัขเลี้ยงเหมือนกับการกล่าวคำพูดออกมาโดยใช้คำเชื่อมโยงว่า
「というように」 (to iu you ni) 「というような」 (to iu you na) และ 「とでもい
うように」 (to demo iu you ni) ซึ่งมีความหมายว่า “ราวกับจะบอกว่า” หรือ “ราวกลับกล่าวว่า”
อะริมิมะสร้างให้โปะชิไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษามนุษย์และภาษาสุนัข อีกทั้งใช้อุปมาในการ
บรรยายพฤติกรรมของโปะชิโดยใช้คำเชื่อมโยง ように (you ni) ซึ่งมีความหมายว่า “เหมือนกับ”

“ราวกับ” เช่น โปะชิส่งเสียงร้องราวกับเป็นบ้า ดังนั้นการแสดงความรู้สึกของโปะชิจึงทำได้อย่างจำกัดและไม่ละเอียดอ่อนเท่าตัวละครสุนัขเลี้ยงในวรรณกรรมของมุกุ ฮะโตะจુ

จากการเปรียบเทียบเรื่องสั้น “ไฟไหม้กับโปะชิ” ของอะริมิมะ กับผลงานของมุกุ ฮะโตะจุ ในแง่ของการบรรยายความรู้สึกของตัวละครสุนัขเลี้ยงสรุปได้ว่า อะริมิมะใช้ภาพพจน์บุคลาธิษฐานในการทำให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงสามารถแสดงความรู้สึกละเอียดอ่อนได้เหมือนมนุษย์ ซึ่งเป็นกลวิธีเดียวกับมุกุ ฮะโตะจุ และใช้ภาพพจน์อุปมาในการบรรยายพฤติกรรมของตัวละครสุนัขเลี้ยงในลักษณะเดียวกับอะกุตะงะวะ กล่าวคืออะริมิมะใช้ภาพพจน์อุปมาในการบรรยายพฤติกรรมของโปะชิ ดังนั้นโปะชิจึงเป็นตัวละครสุนัขเลี้ยงที่มีความสามารถในการสื่อสารดีกว่าตัวละครสุนัขเลี้ยงของมุกุ ฮะโตะจุ ซึ่งมีกลไกในการบรรยายความรู้สึกได้อย่างละเอียดอ่อนมากกว่า ทำให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงที่พูดไม่ได้แสดงพฤติกรรมราวกับว่ามีมันได้กล่าวคำพูดออกมาด้วยเหตุนี้ตัวละครมนุษย์และผู้อ่านจึงไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของโปะชิได้อย่างลึกซึ้ง

3.6 การใช้ภาพพจน์กับกลุ่มเป้าหมายผู้อ่าน

การใช้ภาพพจน์ของมุกุ ฮะโตะจุ ในวรรณกรรมที่มีสุนัขเลี้ยงเป็นตัวละครเอก นอกจากจะช่วยให้ตัวละครสุนัขเลี้ยงแสดงความรู้สึกได้อย่างละเอียดอ่อนเหมือนมนุษย์แล้ว ยังเป็นการส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาให้แก่เยาวชนผู้อ่านในกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งวรรณกรรมของมุกุ ฮะโตะจุ ที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีกลุ่มเป้าหมายผู้อ่านอยู่ที่นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 9 – 12 ปี เด็กในวัยนี้อยู่ในช่วงต่อต้านและพยายามที่จะหลุดพ้นจากการเป็นเด็กเล็ก ชอบการแสวงหาความรู้ การผจญภัย การเล่นสนุก มีความอยากรู้อยากเห็นและความคลั่งไคล้อย่างไร้ขีดจำกัด นอกจากนี้ยังชอบอ่านหนังสือที่มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ภาษาและรูปภาพสวยงาม กระตุ้นความรู้สึกและส่งเสริมจินตนาการสูง
2. เนื้อเรื่องสดใ
3. เชื่อมโยงความสนใจ
4. สร้างแรงจูงใจที่ถูกต้อง
5. มีวรรณศิลป์และส่งเสริมคุณธรรม

6. ผู้เขียนมีแนวทางต่อเป้าหมายอย่างถูกต้อง เป็นจุดแรกเริ่มของวรรณกรรมเยาวชน
7. มีภาพประกอบมาก²¹

เมื่อพิจารณาลักษณะ 7 ประการของหนังสือที่นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ชอบอ่านแล้ว จะเห็นได้ว่าเด็กในวัยนี้ให้ความสำคัญกับภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมสำหรับเด็ก เช่น ลักษณะในข้อที่ 1 และข้อที่ 5 ดังนั้นผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กจึงควรเอาใจใส่กับภาษาและกลวิธีที่ใช้ในการเขียนมากเป็นพิเศษเพื่อเป็นต้นแบบสำหรับเด็กในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับเด็กของมุกุ ฮะโตะจูกุ ที่มีสุนัขน้อยเป็นตัวละครเอกในแง่การแสดงความรู้สึกของตัวละครสุนัขน้อยแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า มุกุ ฮะโตะจูกุ ได้ให้ความสำคัญกับภาษาและกลวิธีที่ใช้ในการเขียน ซึ่งก็คือการใช้บุคลาธิษฐานและอุปมากับตัวละครสุนัขน้อย อันส่งผลให้ตัวละครสุนัขน้อยสามารถแสดงความรู้สึกได้อย่างละเอียดอ่อนเหมือนมนุษย์ ซึ่งช่วยกระตุ้นความรู้สึกและส่งเสริมจินตนาการให้กับเยาวชนผู้อ่าน นอกจากนี้ยังสอดแทรกคุณธรรมผ่านตัวละครสุนัขน้อยให้เยาวชนผู้อ่านเกิดความรัก ความเมตตาต่อสัตว์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมโลกของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้วรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีสุนัขน้อยเป็นตัวละครเอกของมุกุ ฮะโตะจูกุ จึงเป็นวรรณกรรมที่มีความเหมาะสมในเรื่องของการใช้ภาษาและตรงกับความต้องการของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายผู้อ่านเป็นอย่างยิ่ง

สรุป

ตัวละครสุนัขน้อยในวรรณกรรมทั้ง 6 เรื่องของมุกุ ฮะโตะจูกุ ถึงแม้จะแสดงความรู้สึกแตกต่างกันออกไปตามเนื้อเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการอ่อน การผิดหวัง การหวาดกลัว ฯลฯ แต่การแสดงความรู้สึกของสุนัขน้อยเหล่านั้นล้วนมีต้นแบบมาจากการแสดงความรู้สึกของมนุษย์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่ามุกุ ฮะโตะจูกุ จงใจถ่ายทอดความรู้สึกของตนเองผ่านตัวละครสุนัขน้อย เพื่อที่จะปลูกฝังให้เยาวชนผู้อ่านมีความเมตตาและความรักต่อสุนัขซึ่งเป็นเพื่อนร่วมโลกของมนุษย์ นอกจากนี้มุกุ ฮะโตะจูกุ ยังได้เลือกใช้ภาพพจน์บุคลาธิษฐาน และอุปมาในการบรรยายความรู้สึกของสุนัขน้อย ซึ่งส่งผลให้ตัวละครสุนัขน้อยมีสถานภาพที่ดัดเทียมกับตัวละครมนุษย์ และสามารถสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ได้โดยไม่ต้องอาศัยคำพูด ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะเด่นในการเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กของมุกุ ฮะโตะจูกุ ที่ทำให้ตัวละครสุนัขน้อยมีความสามารถในการสื่อสารกับตัวละครมนุษย์ เหนือกว่าตัวละครสุนัขน้อยในเรื่องสั้นของอะกุตะงะวะและเรื่องสั้นของอะริมิเมะ นอกจากนี้การให้ความสำคัญกับความรู้สึกของสัตว์ถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญแห่งยุควรรณกรรมสมัยใหม่ของญี่ปุ่น

²¹ 福田清人、『童話の作り方 改訂版』、明治書院、1980年、pp. 55-56

ซึ่งเริ่มรับเอาแนวคิดจากตะวันตกมาใช้ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมในยุคนั้น ด้วยเหตุนี้เมื่อ
เยาวชนได้อ่านวรรณกรรมสำหรับเด็กของมุก ฮอร์เตซุ ที่มีสุนัขเลี้ยงเป็นตัวละครเอก จึงเกิด
จินตนาการ ความสนุกเพลิดเพลิน ความรู้สึกผูกพันและความรู้สึกร่วมไปกับตัวละครสุนัขเลี้ยงได้
เป็นอย่างดี และในขณะเดียวกันเยาวชนผู้อ่านก็ได้เรียนรู้กลวิธีในการเปรียบเทียบซึ่งเป็นทักษะ
ทางการใช้ภาษาที่สามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย